

zaterdag 24 december 2005

Optimisten van België, verenigt u

©fi
Luc Simonet, oprichter van de Optimistenbond

Watermaal-Bosvoorde - “Zeg niet: “Verdomme, het regent.” Zeg: “Wat een mooie regendag.” Luc Simonet (52) uit Bosvoorde liet honderd paraplu’s maken met het opschrift: “Een mooie regendag”. Vijftig in het Nederlands, vijftig in het Frans, zoals een echte Belg het wil. Simonet is oprichter van de Optimistenbond van het Koninkrijk België. “Het is hier fantastisch, alleen beseffen we het niet altijd.”

Luc Simonet beperkt zich in zijn acties niet tot paraplu’s voor regenliefhebbers. Hij richtte ook een bond voor optimisten op. De statuten ervan bedacht hij zelf. Op de 175ste verjaardag van ons land startte de Optimistenbond met 175 stichtende leden officieel op. Toots Thielemans en Alain Courtois zijn maar enkele bekende leden die hun schouders onder het project zetten.

“Een maatschappij met wat meer positivisme en solidariteit. Geen gezeur en geklaag, wat meer optimisme. Dat is ons doel. We willen een culturele revolutie op gang brengen,” legt Luc Simonet uit. “Reclameboodschappen, conferenties voor optimisten, schooluitwisselingen tussen Vlaanderen en Wallonië en een jaarlijks muziekfestival; dat zijn de voorlopige plannen. Verder wil de vereniging ook oude generaties dichterbij de jeugd brengen. Daarvoor heb je natuurlijk veel leden en geld nodig.” De vereniging staat open voor iedereen. Ze vraagt een bescheiden lidgeld. Eenmaal betaald, ben je lid voor het leven. Ambitieuze Simonet beslist. “Binnen het jaar willen we 10.000 leden.”

Utopie

De vzw Optimistenbond hoopt geleidelijk aan de media te beïnvloeden. “We willen meer aandacht voor het goede nieuws. Nu geldt de regel “Goed nieuws is geen nieuws”. Begrijpelijk, want slecht nieuws verkoopt. Als we met z’n allen zouden stoppen het slechte nieuws te kopen, dan moeten de media wel goed nieuws brengen. Dit vergt natuurlijk een hele mentaliteitsverandering. Als je nu de kranten openslaat, lees je enkel over bedrijven die personeel afdanken. Dat Volvo vijfduizend nieuwe jobs heeft gecreëerd, vind je terug op pagina 56 in een klein hoekje.”

Het klinkt allemaal mooi natuurlijk, maar zijn de plannen van de Optimistenbond praktisch wel realiseerbaar? “Ja natuurlijk, het is een utopie. Het is zelfs zot. Maar ik denk wel dat wanneer we tienduizend utopisten verzamelen, we niet meer over een utopie mogen spreken. Alles begint met een droom. Het is zeker het proberen waard. Je moet er met z’n allen in geloven.”

Er is nu ook interesse uit Nederland en Zwitserland. Ook zij willen een gelijkaardige vzw uit de grond stampen. “Het komt erop aan snel heel veel leden te werven. Eens onze website er is en de folders gedrukt zijn, zal het snel gaan. Daar ben ik van overtuigd.”

Bourgeois

Zal de Optimistenbond niet uitgroeien tot een clubje van de rijke bourgeoisie met slechts luxeproblemen? Als goede burger is het immers gemakkelijker een optimistische kijk op het leven te hebben. Iemand met het minimumloon of een kwaadaardige ziekte heeft beslist minder redenen om positief te zijn.

“Het optimisme is een geestesgesteldheid,” stelt Simonet. “Arm of rijk, ziek of gezond, als je optimistisch bent, heb je meer kans om op een betere weg te geraken. Toegegeven, het dagelijks bestuur van onze vereniging bestaat momenteel uit topmanagers en ondernemers, maar het is niet de bedoeling dat het een club wordt van rijkelui. Volgende week vraag ik Andréke, een zwerver die dagelijks op de Delleurlaan staat, om gratis erelid te worden. Hoewel hij problemen heeft, is hij altijd goedgezind. Naar zo iemand kijk ik op.”

Luc Simonet gelooft echt in zijn project. Hij gaf er zelfs zijn job als advocaat voor op. “Net omdat er in het

gerechtelijke wereldje zoveel pessimisme heerst, interesseerde het mij niet meer. Nu werk ik dag in dag uit aan iets waarin ik sterk geloof, iets wat de wereld nodig heeft. Ook al worden onze doelen niet bereikt, ik zal het toch geprobeerd hebben.”

:: Dit artikel kwam tot stand in samenwerking met de studenten van het derde jaar journalistiek van de Erasmushogeschool Brussel.

Gilles Simonet © Brussel Deze Week